

høvede, idet han nemlig som et almindeligt Formaal har villet skabe en Fremtid, som han dog ikke selv vil opretholde; det er ikke hans Hensigt vedblivende at ville beskatte de faste Eiendomme for Fremtiden, men hvorfor skal man da gjøre sig den Uleilighed at undersøge, hvorledes man skal gaae frem for at beskatte dem i Fremtiden? Ved at see nærmere paa denne Lov er der desuden en anden Betragtning, som ogsaa maa gjøre sig gjældende, og det er det Spørgsmaal: hvorfor er man meget bort fra at bruge Statens forskjellige Maal for Beskatningen som Beskatningsgjenstande for Fremtiden; vi have en Regel for Statskatten af Boder, den har den ærede Minister ganske sikkert brugt og søgt at føre over paa Grunden, og jeg for mit Vedkommende skal ikke være saameget imod de Bestræbelser, der i den Henseende ere gjorte fra hans Side; Ideen forekommer mig overordentlig fortræffelig — jeg er ikke ganske sikker paa, om den er løst saa heldig, som den kunde have været, da den er overmaade vanskelig at løse — men den forekommer mig, som sagt, meget fortræffelig. Det er fuldkommen rigtigt, som man har sagt, at disse to Størrelser ikke ere eensartede, og dersom Hartkornskatten i dette Dieblif virkelig repræsenterede en Frembringelseskat, saaledes som den fra Begyndelsen har gjort, saa vilde disse to Størrelser være inkommensurable, men da den for Diebliffet slet ikke repræsenterer Andet end et tilfældigt tilstedeværende Navn, hvorefter man beskatter uden Hensyn til, om det, man beskatter, giver den eller den Indtægt, da den kun er et fixum, som nu engang er, saa kan man ligesaa gjerne oversføre den paa Grunden, hvoraf man tager en Skat, fordi der er Noget at tage Skat af. Jeg troer saaledes at have gjort det klart, at Hartkornskatten eller Anvendelsen af Hartkornet som Sammenligningsmiddel med Grunden kan fastholdes; der er en langt større Lighed, end man i Almindelighed troer, og det vil især vise sig, naar man kommer til at bebygge flere Grunde. Naar jeg bruger Udtrykket „bebygge“ flere Grunde, maa jeg udtale, at der i den Henseende er en Mangel ved Loven; Loven har betragtet Kjøbstæderne som noget virkelig Afsluttet for sig, men det ere de for Diebliffet

ikke; det, som for Diebliffet aflutter dem, det er den ubestemte Grændse, i hvilken Afstand fra deres Aeltorv de og de Haandteringer tør drives, iøvrigt er der i Virkeligheden ikke mere nogen Kjøbstad eller noget Land — det vilde altsaa være ønskeligt, om det laa klart for, i hvilket Forhold de Boder, som kræve sig indlemmede i Kjøbstæderne, traadte, hvis de paa Grund af deres Beliggenhed ønskede at nyde Godt af et eller andet af Kjøbstadens Goder mod at tage Deel med den i de sælles Byrder. — En anden Gjenstand, som man i denne Lov vil lægge til Grund for Beskatningerne, er Bygningerne, og der har man taget en ganske anden Maalestok end den, man hidtil har fulgt og følger endnu, nemlig Udmaalingen af Bygningen; saalænge man fra Statens Side beskatter Bygningerne efter Udmaaling, saa er der ingen Grund til at indføre nogen anden Matriful for Kjøbstæderne. Altsaa hele den Strid, der har været, om man skal lægge Byrden paa Bygningerne eller paa Grunden, naar man ikke fremtidig vil lægge nye Byrder paa og ikke vedblive at bruge Bygningerne som et Skatteobjekt, forekommer mig aldeles overflødig. Havde nu dette Experiment med at gaae over fra at beskatte Grunden til alene at beskatte efter Udmaaling, eller rettere sagt taxere Grunden og Bygningen i Forening, været heldigt, saa vilde jeg sige, at man kunde gjøre det; man har forsøgt det med de udenbys Kvarterer her i Kjøbenhavn, men de Herrer ville erindre, at det at anvende Assurancen som Beskatningsgjenstand og at foretage en Omordning af Skattegjenstandens Betydning, eftersom den laa der eller der, har skaffet en endnu uløst Forstyrrelse i Beskatningen af de udenbys beliggende Steder. — Jeg vil ikke her gaae ind paa Enkelthederne, men jeg vil kun sige, at naar der ikke er nogen Nødvendighed for at gjøre Kjøbstadbygningerne efter Assuranceværdien til Skattegjenstand, saalænge vi beholde deres Udmaaling for derefter at taxere dem for Staten, saa er det urigtigt at taxere paa anden Maade; derved forvolder man sig kun Ulemper og Vanskeligheder. Naar jeg tager dette Punkt bort, og jeg haaber, at det kan komme bort af Loven, som ikke nødvendigt, saa seer jeg heller ikke, hvorfor man skal gaae dybere ind paa de Betragtninger, som ere gjorte,